

ПЛАСТОВА ВАТРА

РІК XXVII

ВЕРЕСЕНЬ 1994

Ч. 1 (149)

Ольга Кузьмич

„ВОВЧИЙ ТРОПІ" СПОВНИЛОСЯ 40 РОКІВ

У круті події, що плінуть безперервним руслом, у тісному зв'язку з відродженою Україною, що охопила усі ділянки нашого життя в ЗСА, забуваються тепер часто події та їхні річниці, які мали постійно вплив на наше вже довголітнє перебування на американській землі.

Добре отже, що наїшла-ся група пластуна, які спільним зусиллям хочуть тепер пригадати українській громаді, а передусім численним поколінням вихованих у Пласті родин, що вже минуло 40 років від того часу, як малий гурт ентузіастів розвитку Українського Пласту в ЗСА зложений із пластунів-сеньйорів і приятелів Пласту — батьків пластової молоді рішився на ризикований крок — купити великої оселі у стеїт Нью-Йорк, в місцевості Іст-Четгем, в прегарній підгірській околиці, для ужитку, нашої молоді у літніх місяцях. Зібравши відповідну части-

ну гроша на завдаток, літом 1952 року ця група під проводом бл. п. інж. Ореста Ключаса та його помічників, усіх вже сьогодні померлих: інж. Володимира Сушкова, інж. Богдана Соболі та пл. сен. Ярослава Бойдуніка і пл. сен. Михайла Юзюка закупили від власника посплості Франціса Чілсона, 350 акрів лісів та полонин і декілька будівель за суму 35,000 дол.

Багато праці, планів та гроша треба було зжити,

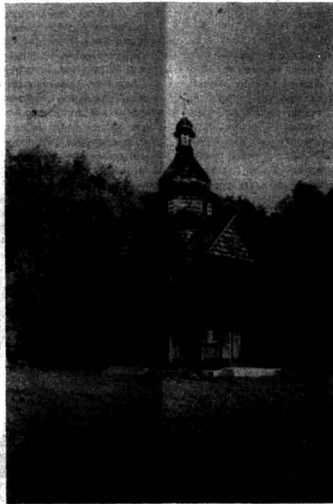
щоб приспособити посплості до таборування на ній пластової молоді. Вже після перших конечних робіт, які в більшості виконували пластуни та їхні приятелі у вілний від своїх занять час — добровільно і безкоштовно — у 1953 році можна було на оселі переїхати перші пластові табори.

А далі пішли рік за роком в безконечній черзі: розбудова, алаштування басейну

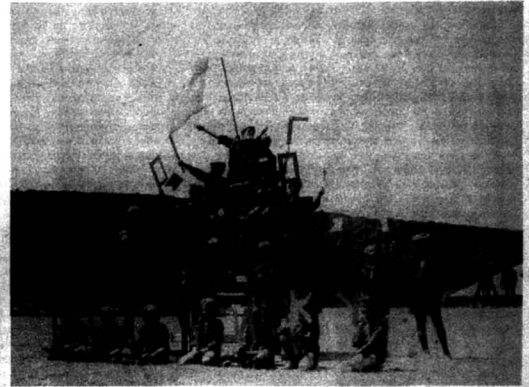
(Закінчення на стор. 5)

Вид з літака на оселю „Вовча Тропа“

Каплиця на „Вовчий Тропі“ збудована у 1969 році

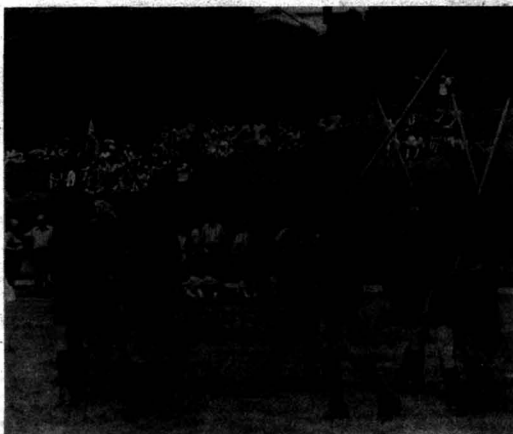
День Пластуна — новачки виводять вправ.

Свято Весни на „Вовчий Тропі“ — 1956 рік

ЮМПЗ — 1982 р. — хороводи новачок

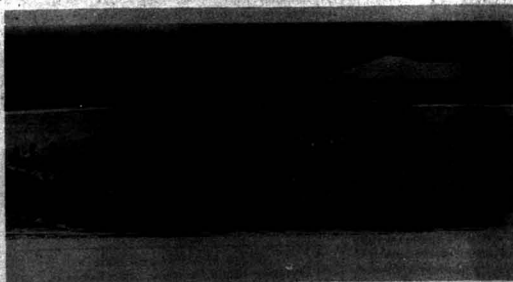
День Пластуна — юнаки вправляють із палицями

Капелан УКЦ па.сен. о. Богдан Смик причащає новачок

ЮМПЗ — 1992 р. — Дефіляда новачків перед почесними гостями

ЮМПЗ — 1982 р. — хороводи юначок

Голова КПС па.сен. Ю. Сивийкий промовляє на посвяченні каменя пам'яті на „Вовчий Тропі“ — липень 1994 р.

ЮМПЗ — 1992 р. — пластові новачки вітають гостей

ВІСТІ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ

Ч. 41 ВЕРЕСЕНЬ 1994 р.

В ПОШАНІ ДО ЧЛЕНСТВА

Створивши в 1976 році Український Музей в Нью-Йорку, Союз Українок Америки вирішив поставити його на широкій громадській базі, підтримуючи широкими колами членства, що проживає в різних стейтах США. Вже пізніше Управу Музею за допомогою членства та інших доробків створила Тривалий Фонд (Endowment Fund), відсотки з якого становлять важливу позицію в щорічному бюджеті Музею.

З повідомлень у пресі та щорічних звітів відомо, що не завжди УМ таке старе уявлення добувати доцільно для Музею від американських федеральних чи стейтських урядів та приватних фондів і мав у цьому чималі успіхи. Але всім, хто слідує за американським життям, відомо, що наявність і доступність американських добровільних фондів не тільки від економічних чи фінансових причин, але також і від змінних політичних «вітрів» або тих чи інших хвилювань і навіть модних настроїв серед населення.

Тому роль членства дуже важлива для постійного розвитку УМ, для успішного служіння культурним потребам нашого українського суспільства та широкого американського суспільства. При цьому варто підкреслити, що і дотепер, зусерен економічними викликами в США, рівень жертовності і підтримки музею Музею був напорядку рівний і надійний. Важливо є те, що допомога шляхом членських внесків, праць дарувань чи заповітних записів на Будинок Музею та Тривалий Фонд або на інші цілі і привабливі, не вичерпують всієї допомоги членства Музею. Дуже важливо формою допомоги є дарування наших членами творів образотворчого мистецтва, важливих і часом рідкісних фотографій чи інших архівної вартості документів, вишених в рідної хати зразків народної творчості.

Нерідко відомості, подані членами до нашої Адміністрації або до членів Управи про наявність перелічених предметів у будинках чи навіть дуже віддалених місцях США, зможуть допомогти нам виступити як предмети чи подарунки для Музею чи в окремих випадках шляхом запису. Для роботодавців музейних колекцій це важливо, бо часом такі предмети з несприятливою вартості, а їхнє збереження в Музеї, дослідження і показ ширшому загалові виконують важливу функцію.

Крім музейних експонатів у бібліотеці УМ є чимала кількість вартісних книг і журналів і ділянки мистецтва та історії української культури, подарованих членами Музею. Деякі з цих видань труднодоступні у США, а тим часом вони потрібні для праці наших кураторів та інших членів Музею.

Працівників Музею.

Престиж, грошані винагороди чи поради, зроблені під час відкриття чи відкриття виставок, в часі привабливих зустрічей чи кореспонденційним шляхом, є також важливою формою допомоги Музею, бо вона дає можливість Адміністрації та Управі користуватися ідеєю і досвідом людей різних спеціальностей і обдарувань. Цікавим і важливим є факт, що живуть наші члени у стейтах від Аляски до Флориди і від Массачусеттс до Каліфорнії. Такий географічний розподіл членства вказує передусім на те, що це не люди з настановою до організації праці не тільки в середині своєї вузької громади, а й поза нею. Іншаке це кажучи, люди далекі від того, щоб використовувати ту чи іншу слабкість українського суспільства для того, щоб відшукати від нього. Навпаки, вони свідомо і охоче працюють для збагачення суспільства і для забезпечення його надійного майбутнього. Іноше також, що мовою тут для людей, які крім місцевих церковних чи громадських починів, бачать потреби і мають охоту виходити також поза локальні потреби і потреби та творити чи розбудовувати програми й установи, які не під силу окремих громад чи одному регіону.

При участі і допомозі саме таких людей здійснено видання Енциклопедії українства, створено НТШ, УВАН, українську програму в Голлівудському університеті в Урбані Шампеллі, потужний центр українських студій в Гарвардському університеті, а найновіше – розбудову програми таких же студій при Колумбійському університеті в Нью-Йорку.

Наші відвідувачі в Україні, включно з особами, які займають високі посади, майже завжди розчаровуються, почувши, що наш Музей – недержавна установа, що він існує завдяки спільній праці і жертовності його членства. Члени Управи й Адміністрації тим горді за склад і характер членства Музею. Разом з тим, сьогодні, коли в Україні процвітає помітний демократичний зміст і в Музеї докладається багато зусиль для того, щоб вкотре мати власне приміщення для розгорнутої праці Музею, всі ми радо вітаємо нових молодих і старших членів, людей, які, щирою чи вже давніше прибувши до США або ж тут народившись і проживаючи у стейтах Орегон чи Вест Вірджинія, Нью-Йорк чи Аризона, одним словом, усіх тих, хто готовий працювати з нами приножувати спільні наші здобутки та «когніти сонце вогню».

Осен Данко,

голова Управи Українського Музею

НА ПІВДОРІЗІ ДО НАШОЇ МЕТИ

Коли Комітет збирав фонди на новий будинок Українського Музею розпочинав свою працю, економічна ситуація в Україні нашого поселення та активне залучення диспосів в допоміжні підприємства України не давали великих надій на успіх. Але ми під девізом «Ліси рухнуть для Музею чи в окремих випадках шляхом запису. Для роботодавців музейних колекцій це важливо, бо часом такі предмети з несприятливою вартості, а їхнє збереження в Музеї, дослідження і показ ширшому загалові виконують важливу функцію.

Крім музейних експонатів у бібліотеці УМ є чимала кількість вартісних книг і журналів і ділянки мистецтва та історії української культури, подарованих членами Музею. Деякі з цих видань труднодоступні у США, а тим часом вони потрібні для праці наших кураторів та інших членів Музею.

Завдячуючи за все Екземплярні й Управі Музею під керівництвом енергійного Тетя Гервіра, прихильний нам пресі «Свобода», Українському Тижневику та іншими українськими газетами і журналами, праць всіх членів Комітету збирав фонди, в передусім – не найважливіше – жертовності нашої громади. Але пам'ятаймо, що ми тільки на півдорозі до нашої мети!

Віримо, що і надалі наша громада успішним шляхом відповідала на довершення розпочатої акції – побудови репрезентативного Музею в Нью-Йорку і буде нам активно і жертовно допомагати. Закликаємо патріотів великого серця, наших молодих професіоналів і підприємців, наших громадські організації стати фундаментом, ментором нашого музейного будинку, який має перекрасити, що не закуплені галерії і кімнати, що чекають на своїх власників.

Згідно з планом, нагрозеною на загальних зборах членів Українського Музею, після закінчення бажанням у 1995 році запланована розпочати будівельні роботи.

Повні надії, віримо, що громада підтримає Український Музей і що в Божому поміщи встановити 20-ліття Музею у 1996 році відбудеться вже в новому, просторому приміщенні.

Анна Алісевич,
голова Комітету збирав фонди на новий будинок Музею

УВАГА, УВАГА

В листі чл.р. поминає сторінка в «Свободі» з іменами жертв геноциду на Майдані під 1993 рік. З початком наступного року поговоримо таку листу жертводавців (листу понад 50 дол.) на 1994 рік.

Волонтери підтримують виставку Українського Музею «Українське народне мистецтво» відкритися 18 вересня, 1994 р. в Charles Sumner School Museum and Archives, 1201 17 St. NW у Вашингтоні. Виставка триватиме два місяці.

Цього року музейна діяльність має цілий витісок: подорож вартістю 1000 дол., самосеред, 500 дол. годин та інші. Розгляньте відбудову в гурті. Прихід привабливий до роботи Музею.

У житті в Музеї почнуться курси традиційного українського народного мистецтва – курси виконання і вироблення германів. У групі відбудеться практична освіта, як учасники навчатимуться писати українське слово речі і робити традиційні прикраси на ялинку.

Про точніші інформації слід телефонувати до Музею за числом (212) 225-0110.

ПРИКЛАД ЖЕРТВЕННОСТІ І ПОШАНИ ДО СВОГО

С. п. Ірина Чорній-Мельник

Український Музей сумує, що відійшов у вічність са. п. Ірина Чорній-Мельник. Будучи членкою від 1977 року, вона надзвичайно прихильно ставилася до Музею, цікавилася його працею, тішилася успіхами і разом з своїм чоловіком інж. Степаном Мельником, а також Лідією Хоменко, щиро жувувала на музейні потреби. До 1993 року пожертвувала Ірині та інж. Степану Мельникам становили 32,360 дол., а більша частина цієї суми була призначена на Тривалий Фонд імені інж. Степана та Ірини Мельників.

У світлу пам'ять дружини інж. С. Мельник пожертвували у 1994 році ще 20,000 дол. цього фонду.

Ірина Чорній-Мельник народилася у Львові, де закінчила гімназію ОС Василівки. Від молодих літ брала участь у громадському житті – у вишкільній діяльності. Завдяки старанням Степана Мельника, який після гімназії вступив до Київського університету, Ірина працювала у вишкільній діяльності. Ірина Чорній-Мельник працювала в адміністративній діяльності вишкільних закладів. З часом вона одружилася. Вулиці переконані та востанок часи наражували жити.

БЕЗ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ І КНИЖКИ НЕ БУДЕ УКРАЇНСЬКОЇ ДИТИНИ!

ЗОЛОТЕ ПОДІЛЛЯ

Виставка «Борщівщина: народне мистецтво, побут та звичаї».

В Українському Музеї в Нью-Йорку проходить від 19 червня до 19 вересня виставка під назвою «Борщівщина: народне мистецтво, побут та звичаї». Кожна виставка Українського Музею є подією у культурно – мистецтвові житті української громади в Нью-Йорку. Всі дотеперішні виставки були своєрідні і дуже яскраві організовані. Та ця виставка своїм характером, тематикою експонатів, народних стрів і татуні першину дотеперішні музейні виставки народного мистецтва і переважає на виставках скарбів Трипільської культури, яка експонувалася в нашому Музеї. До того ж Трипільська культура скарбів зруччю і Дністром (Золотий Поділля) Малицької Трипільської мотини ропису борщівських писанок підкреслюють цей аспект.

Мій приятель Н.Б. оглядає з мною виставку і вивчаючи красу народної стріи Борщівщини, він пише, що «Тепер я знаю, чому мартин Якова Гнідівського так мистецтвом експонатів. Це вплив землі, де він народився. Ритм вишивальних швів на рукавах і плечах (установках) жіночих стрів – немов графічні шедеври стилізованих мотинів Гнідівського».

Мій друг Н.Б. захоплювався кожним експонатом, татуніми, вишивками й мережками сорочок, подушок, апасками, що мов мініатюрні килими, веселими

уборам на голову, «молоді», штудіюючи записані каліграфічними публікаціями, намістани та китицями коралів у жінок і дітей.

Н.Б. звернувся до мене: «Ти знаєш, що Борщівщина належала до Туреччини у 1672 до 1699 рр.? Дивись на чорні кустки, що акцентують жіночі обличчя як підчорнені, це мов «кафрі» Толочків».

«Як це так? – заперечував я. Та я в самого серця Борщівщини, в Іванів на Збруччю». «Не вірю», сказав Н.Б. Дивись, мов привісне татуні турецької і Бей так як у себе і в бабуні Якова Гнідівського».

Н.Б. звернувся до мене: «Ти знаєш, що Борщівщина належала до Туреччини у 1672 до 1699 рр.? Дивись на чорні кустки, що акцентують жіночі обличчя як підчорнені, це мов «кафрі» Толочків».

КНИЖИЙ ДАР НА КРАМНИЧКУ УМ

Стефанія Савчук до людини скромила, яка не бачила і не бачає розпуску і тому не легко отримати від неї інформації про її справі книжний дар.

Але вона дає йому подати про нього на сторінці Українського Музею тільки тому, що при цьому може вгадати свого улюбленого покійного чоловіка, Стефана. Він був відомий в Нью-Йорку підпріємцем та власником крамниці, і щедро давав на різні українські цілі, ставлячи завжди на першому місці свою церкву.

Однак, як вгадує С. Савчук, він часто перед своєю передчасною смертю говорив а нею і нагадував, що треба і також когось вложити відповідну ленту на розвії Українського Музею. Якощо не довелося покійному Стефанові Савчуку угадати нинішню дату та ціль перед смертю і тому це залишилося.

О.К.

В ПАМ'ЯТЬ ПРИЯТЕЛІВ

Від часу публікації останньої музейної сторінки в часописі «Свобода», відійшли у вічність особи, яких привідав Український Музей в Нью-Йорку була востанок. Музей існує і розвивається завдяки великій моральній і фінансовій підтримці своїх великих і малих членів, друзів, приятелів, любителів українського мистецтва. Тому, а глибоким жалем і ширим смутком Український Музей вшановує пам'ять тих, яких вже нема між нами.

С. п. Роман Гуглевич

Відомий громадський діяч, са. п. адвокат Роман Гуглевич, який відійшов у вічність наприкінці 1993 р.

Відомий громадський діяч, са. п. адвокат Роман Гуглевич, який відійшов у вічність наприкінці 1993 р.

Відомий громадський діяч, са. п. адвокат Роман Гуглевич, який відійшов у вічність наприкінці 1993 р.

Відомий громадський діяч, са. п. адвокат Роман Гуглевич, який відійшов у вічність наприкінці 1993 р.

Відомий громадський діяч, са. п. адвокат Роман Гуглевич, який відійшов у вічність наприкінці 1993 р.

Відомий громадський діяч, са. п. адвокат Роман Гуглевич, який відійшов у вічність наприкінці 1993 р.

Відомий громадський діяч, са. п. адвокат Роман Гуглевич, який відійшов у вічність наприкінці 1993 р.

Відомий громадський діяч, са. п. адвокат Роман Гуглевич, який відійшов у вічність наприкінці 1993 р.

Відомий громадський діяч, са. п. адвокат Роман Гуглевич, який відійшов у вічність наприкінці 1993 р.

С. п. Михайло Черешковський

20 липня 1994 р. в Нью-Йорку на 83-му році закінчився багаторічний життєвий шлях Михайла Черешковського – скульптора Михайла Черешковського.

Михайло Черешковський, скульптор Михайла Черешковського, який відійшов у вічність наприкінці 1993 р.

Михайло Черешковський, скульптор Михайла Черешковського, який відійшов у вічність наприкінці 1993 р.

Михайло Черешковський, скульптор Михайла Черешковського, який відійшов у вічність наприкінці 1993 р.

Михайло Черешковський, скульптор Михайла Черешковського, який відійшов у вічність наприкінці 1993 р.

Михайло Черешковський, скульптор Михайла Черешковського, який відійшов у вічність наприкінці 1993 р.

Михайло Черешковський, скульптор Михайла Черешковського, який відійшов у вічність наприкінці 1993 р.

Михайло Черешковський, скульптор Михайла Черешковського, який відійшов у вічність наприкінці 1993 р.

Михайло Черешковський, скульптор Михайла Черешковського, який відійшов у вічність наприкінці 1993 р.

Адреса Музею: 203 Second Avenue, New York, N.Y. 10003

Телефон: (212) 225-0110

Музей відкритий щодня з 10:00 до 5:00 год. по години

1-01 до 6-01 год. по години

ВИДАЄ УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ

Редколлегія: Марта Ватинська, Олена Каленко, Ольга Кузьмич, Марія Шуст, Роман Юрчук

При комп'ютері: Дарія Байко

Допоможіть збудувати церкву!

(З інформації УНІАР)

Дорогі наші брати і сестри далекої діаспори!

приву не збиратися повертати нам, не дозволяють на
 рожве Боголюблення, наближається п'ять зима, тому
 громада приступила до будівництва власної церкви.
 мо усіх людей доброї волі — допоможіть нам у цьому
 одному почині. Знаємо, що українські громади ді-
 обтяжені різними збірками-повертаннями, але без на-
 помоги ми не всіли докінчити будову Божого храму.

жертводавців будуть записані в пропам'ятний книж, списків більшої грошової суми — на пропам'ятний пликерти просимо вислати на подані адреси:

Україна: Село Саджавка, вул. Рудиса 32, Надвірнян-
район, Івано-Франківська область.
Україна: М. Serwinski, 5 Minden Cr., Toronto, Ont., Cana-
da Y1Y 1Y3; tel: (416) 231-5925.
Америка: Ivan Torous, 5 Mahaney Ave., Auburn, N.Y.
tel.: (315) 252-7807.

о. Василь Ткачук,

В глибокій тулі ділямося сумною вісткою
з членами родини, притягалим і знайомиим.

що в суботу, 17-го вересня 1994 р.
з волі Всевисшнього відійшов у Вічність на 72-му
році життя наш найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО, ДІДУНЬО

бл.п.

АНДРІЙ КУШНІР

ПАНАХИДУ за покісного відслужено у військові, 20-го
січня 1994 р. а позорному заведенні Києва.

ПОХОРОНИЛИ: відправив відправив Збройовий Вогно-
вобу в Катериноградського Приселі Дні Морті
616 Н. Френкелі уміли, а після в середу, 21-го вересня,
в р. покісного похоронено на українському цвинтарі
святі Дні Морті у Фаше Чейні, Фінляндія, Па.

В горі:
дружина — **ФАВРОНІЯ**
сестра — **ІВАН**
і **ВАСИЛЬ** з родиною
і брат — **ВОЛОДИМИР** з родиною в Україні.

УПРАВА 63-го ВІДДІЛУ УНІОЗУ

Товариство: м. Іванна Френка у Фінляндії, Па.
вданий сумно відісто
всім, що в суботу, 17-го вересня 1994 року на 72-му році

бл.п.
АНДРІЙ КУШНІР
Концепційний доповідний секретар нашого Відділу.

ПАНАХИДУ відслужено у вівторок, 30-го вересня, 1994 р.
похоронисту заповідній релігії Національ.
ПОХОРОНИЙ відправив в середу, 21-го вересня о год. 9-й
з похоронного заведення до Катедри Непорочного

Ордену покаяного на українському цвинтарі Пресвятої Марії на Фасс Чейс, Фіндсфелд, Па.

моє опечалений дружині **ДВАРНОЇ**
 вим **ІВАНОВІ** і **ВАСИЛЕВІ** з родинами вшлюблюємо
 ширші наші співчуття.

Александра Мисак
 ОВА
 Степан Гварник
 секретар

Дізнаюся стислою і болісною вісткою,
що в попередню, 10-ю вересня 1994 р.
несподівано відійшов у вічність наш найдорожчий
СИН, БРАТІ ВУАКО

бл.п.

ВАСИЛЬ МАЦЯХ

учителя "Дітсов Габсбург" в Діверсі Сент, Н.Дж.

ПОМІНУЮ МІРНОГО НАШОГО 21-го вересня в гол.
всіх в нещодавньому пам'ятнику "Річтон".

ПОМІНУЮ НАШОГО СЛУЖБІ ВОЗКА, 22-го вересня, в год. 10-го
годиниці щирої сит. Петер в Діверсі Сент, Н.Дж.,
до чого була переказана на пам'ятник "Святого хреста" в
Арлінгтон, Н.Дж.

Запам'ятав у глибинному світу:
меню — МАРИО МАЦЯХ
сестри — СТЕФАНІО
ПАРАСКІВІО РАЙДЕР в муніцип. ВУЛ-
СОНІОМ і дітями МАРИОСІО і ВІД-
СОНІО

випусту і дашуку річунку і змислення в ЗСА. Кожен на
свід.

* Далі вечери
* Безплатне вино на вечері

• До розпорядження відпочиваючих:

- Теніс
- Відбаванка
- Прогулянки
- Спокійне гірське повітря

* Близько до

- кранцинь
- поля для гольфу
- льодовикових озер
- винарня

„Нема то як на Союзівці“

Ukrainian National Association Estate
Foordmore Road, Kerhankcon, New York 12446
914-626-5641